

Vreden steg Husholdersken til de tykke Kinder, der svulmede op af det rødeste Blod.

„Det er vel ikke Præstens Alvor?“

„Vist saa.“

„Skal en som Hønselars ligge i Frøken Rosalies Brudelagner?“

„Kan de i Grunden faa nogen smukkere Anvendelse? Den stakkels Lars har levet længe nok i Smudset.“

Frøken Martinsen, der havde staaet henne ved Døren med Haanden paa Laasen, nærmede sig igen Bordet i den tydelige Hensigt at faa et af sine nervøse Anfald. Men i det samme hørtes en Vogn køre ind i Gaarden med en Række Stød i Tudehornet. Det var Doktor Gaardbos Signal, og den Lyd gjorde hende tavs. Hun hummede sig hurtigt ud af Døren. Det Menneske var i hendes Øjne Haltefanden selv.

„Jeg sad for lidt siden og tænkte paa dig,“ sagde Præsten, da Broderen humpede ind. „Var du ikke kommen, havde du imorgen haft mit Besøg.“

„Noget paafærde?“

„Ja ... men først du! Hvem er bleven syg her?“

„Ingen. Det er en Barselaffære.“

„Det er vel saa Hans Andersens Kone?“

„Ja. Du veed, det er denne Narkose, de nu allesammen tigger om. Selv den kraftigste Bondekone vil ikke længer føde sit Barn paa naturlig Vis. Og saa maa de efter min Mening hellere slet ingen Børn faa. Men nu har jeg alligevel lovet at blive i Nærheden, indtil Affæren er overstaaet.“